FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CLAUS GULMANN

fremsat den 11. november 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. De to sagsøgere, der virker som toldspeditører i Nederlandene, forestod i årene 1982 til 1984 import af flere partier honning fra Jamaica. De fremlagde det i Lomékonventionen forudsete certifikat til dokumentation af varernes oprindelse i Jamaica, hvorfor varerne kunne importeres uden betaling af sædvanlig told.

2. Kommissionen foretog i slutningen af 1984 en undersøgelse i Jamaica og konstaterede, at oprindelsescertifikater i en årrække var udstedt uretmæssigt. De jamaicanske myndigheder foretog herefter selv en undersøgelse, der førte til, at de den 5. december 1984 meddelte Kommissionen, at bl.a. de oprindelsescertifikater, der var fremlagt af sagsøgerne, var udstedt ukorrekt og derfor var blevet tilbagekaldt.

Denne tilbagekaldelse førte til, at de nederlandske myndigheder i oktober 1985 hos sagsøgerne efteropkrævede sædvanlig told i forbindelse med den foretagne import af honning. Selskaberne indgav straks herefter ansøgning til de nederlandske myndigheder om afgiftfritagelse i henhold til artikel 13 i Rådets forordning nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (herefter benævnt »grundforordningen«) [1]. Myndighederne afslog ansøgningerne. Sagsøgerne indbragte afslagene for Tariefcommissie Amsterdam, som den 20. november 1989 annullerede afgørelserne og bestemte, at ansøgningerne skulle forelægges Kommissionen, idet Tariefcommissie henviste til, at det fulgte af dagældende fællesskabsregler, at alle ansøgninger om afgiftfritagelse i henhold til artikel 13 skulle forelægges Kommissionen.

Ansøgningerne blev herefter af de nederlandske myndigheder fremsendt til Kommissionen, der efter godt fem måneders sagsbehandling traf beslutninger om, at afgiftsfritagelserne ikke var begrundede. Kommissionen traf beslutningerne på grundlag af artikel 13 i den udformning, bestemmelsen havde fået ved forordning nr. 1672/82 [2]. Artikel 13 havde følgende indhold:

»Godtgørelse ... kan indrømmes i andre situationer end de i afdeling A-D omhandlede, når der foreligger særlige forhold, og såfremt

* Originalsprog: dansk.

1 — EFT 1979 L 175, s. 1.
2 — EFT 1982 L 186, s. 1.

der ikke foreligger forsømmeligheder eller urigtigheder fra importørens side« [3].

3. Sagsøgerne har påstået disse beslutninger annulleret og har til støtte herfor gjort fire anbringender gældende.

Kommissionen har, støttet af den nederlandske regering, påstået frifindelse.

Tidsfristen for Kommissionens afgørelse

4. Da sagsøgerne i 1985 til de nederlandske myndigheder indgav ansøgninger om afgiftsfritagelse, gjaldt Kommissionens forordning nr. 1575/80 om gennemførelsesbestemmelser til artikel 13 i grundforordningen, således som ændret senest ved Kommissionens forordning nr. 945/83 (herefter benævnt »1980-gennemførelsesforordningen«) [4]. Artikel 5, stk. 2, bestemte for så vidt angår Kommissionens afgørelser:

»Afgørelsen træffes senest fire måneder efter datoen for Kommissionens modtagelse af den i artikel 3, stk. 1, omhandlede sag«.

Forordningens artikel 7 bestemte, at den nationale myndighed skulle imødekomme ansøgningen, hvis Kommissionen ikke har truffet afgørelse inden for den i artikel 5 omhandlede fire måneders frist.

5. 1980-gennemførelsesforordningen blev med virkning fra 1. januar 1987 ophævet og erstattet af Kommissionens forordning nr. 3799/86 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i grundforordningen (herefter benævnt »1986-gennemførelsesforordningen«) [5]. Den nye forordning ændrede på en række punkter de hidtidigt gældende sagsbehandlingsregler. Den vigtigste ændring i de foreliggende sagers sammenhæng var, at Kommissionens frist til at afgøre de forelagte sager blev forlænget til seks måneder, jf. forordningens artikel 8, stk. 2.

6. Sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen var forpligtet til at behandle deres ansøgninger om afgiftsfritagelse på grundlag af de fristregler, der var gældende på det tidspunkt, hvor der blev fremsat krav om efteropkrævning, dvs. efter 1980-gennemførelsesforordningens fire måneders frist. Da Kommissionen ikke havde truffet afgørelse inden for den nævnte frist, var de nederlandske myndigheder forpligtet til at imødekomme ansøgningerne, og Kommissionens beslutning er dermed blevet uden genstand og må annulleres.

Kommissionen og den nederlandske regering gør heroverfor gældende, at det er procedurereglerne i 1986-gennemførelsesforordningen, der skal finde anvendelse, idet

3 — Artikel 13 blev ændret ved Rådets forordning nr. 3069/86 (EFT 1986 L 286, s. 1), og har herefter følgende indhold: »Godtgørelse ... kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede.«
Det er i sagerne uomtvistet, at ansøgningerne skal afgøres på grundlag af artikel 13 som affattet i 1982-forordningen.

4 — EFT 1980 L 161, s. 13, og EFT 1983 L 104, s. 14.

5 — EFT 1986 L 352, s. 19.

ansøgningerne om afgiftsfritagelse først blev forelagt Kommissionen efter forordningens ikrafttræden den 1. januar 1987. Dette indebærer, at Kommissionens afgørelse er truffet inden for den forlængede sagsbehandlingsperiode på seks måneder.

7. Det fremgår af Domstolens praksis, at materielle regler fortolkes således, at de kun omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen, når der foreligger tilstrækkeligt sikre holdepunkter for, at en sådan tilbagevirkende kraft har været tilsigtet, mens udgangspunktet er det modsatte for så vidt angår procedureregler. Procedureregler finder således normalt anvendelse også for sagsbehandling af retsforhold, der er opstået forud for reglernes ikrafttræden [6].

Sagsøgerne gør gældende, at dette udgangspunkt ikke finder anvendelse i de foreliggende tilfælde. De gør gældende, at de relevante proceduremæssige og materielle regler er uadskilleligt forbundne, og at de derfor ikke for så vidt angår deres tidsmæssige virkninger kan anvendes uafhængigt af hinanden. De henviser herved til Domstolens domme i sagerne Salumi II og Reichelt [7].

Det afgørende spørgsmål i disse to sager var, om nye fællesskabsretlige regler (i Reicheltsagen forordning nr. 1430/79), der afløste hidtidigt eksisterende nationale, kunne anvendes på retstvister, der var opstået forud for deres ikrafttræden. Domstolen udtalte herom:

»Forordningen erstatter de nationale regler på området med fællesskabsregler og indeholder både processuelle og materielretlige regler, der er uadskilleligt forbundne, og ikke for så vidt angår de enkelte bestemmelsers virkning i tidsmæssig henseende kan vurderes hver for sig« (præmis 11 i Salumi II-dommen).

Domstolen afviste derfor at tillægge de nye fællesskabsregler tilbagevirkende kraft. Dette gjaldt både de materielle og de proceduremæssige regler. Resultatet var for så vidt angår de materielle regler i overensstemmelse med Domstolens almindelige udgangspunkt, og det er ikke overraskende, at de proceduremæssige regler ikke kunne tillægges retsvirkninger forud for de materielle regler, de knyttede sig til.

Der kan efter min mening ikke på grundlag af disse domme drages nogen slutninger vedrørende det i de foreliggende sager afgørende spørgsmål, nemlig om Kommissionen skulle behandle ansøgningerne om afgiftsfritagelse på grundlag af de proceduremæssige regler, der gjaldt på det tidspunkt, hvor ansøgningerne blev forelagt den, eller på grundlag af de regler, der var gældende på tidspunktet for ansøgningernes indgivelse til de nederlandske myndigheder, idet det ligger fast, at det var de materielle regler på sidstnævnte tidspunkt, der skulle lægges til grund.

6 — Jf. f.eks. dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi II, Sml. s. 2735, og af 3.10.1985, sag 154/84, FKF, Sml. s. 3165.

7 — Se henvisning til Salumi II-dommen i foregående note og sag 113/81, dom af 27.5.1982, sag 113/81, Reichelt, Sml. s. 1957.

8. Spørgsmålet i de foreliggende sager er, om der er en sådan sammenhæng mellem de relevante materielle og proceduremæssige regler, at 1980-gennemførelsesforordningens fire måneders frist-regel skal anvendes. Afgørelsen af, om de relevante materielle og proceduremæssige regler er »uadskilleligt forbundne«, er ikke så meget et spørgsmål, om de relevante materielle og proceduremæssige regler står i forskellige forordninger eller i forskellige afsnit i de samme forordninger. Det er snarere et spørgsmål om, hvorvidt der foreligger en sådan indre sammenhæng mellem de materielle og de processuelle regler, at en anvendelse af nye processuelle regler vil have direkte eller indirekte indflydelse på indholdet og rækkevidden af de materielle regler. Der er ikke grund til at fravige det almindelige udgangspunkt om procedurereglers tidsmæssige virkninger, medmindre det kan godtgøres, at dette udgangspunkt vil kunne have en sådan indflydelse på anvendelsen af de materielle regler. Sagsøgerne har ikke godtgjort, at dette er tilfældet i de foreliggende sager. Det almindelige udgangspunkt for procedurereglers tidsmæssige virkning må derfor finde anvendelse i disse sager [8].

Sagsøgernes første anbringende må derfor forkastes.

Om begrundelsen for kommissionsbeslutningerne

9. Sagsøgerne gør gældende, at beslutningerne ikke opfylder begrundelseskravet i EØF-traktatens artikel 190. De anfører, at Kommissionens henvisning til Domstolens dom i Van Gend & Loos/Bosman-sagen [9] er utilstrækkelig som begrundelse og i øvrigt er fejlagtig. Sagsøgerne mener ikke, at Kommissionen kan begrænse sig til en henvisning til en dom uden at anføre, hvorfor dommen er relevant, og at det i øvrigt materielt er forkert, når Kommissionen finder, at denne dom er relevant i det foreliggende tilfælde.

10. Beslutningernes begrundelse indeholder en redegørelse for den faktiske og retlige baggrund for ansøgningerne om afgiftsfritagelse og slutter med følgende betragtninger:

»Klarereren er en toldspeditør, som har opfyldt formaliteterne i forbindelse med overgang til fri omsætning for en andens regning, men i eget navn, og han har selv påtaget sig forpligtelsen til at betale den indførselstold, som eventuelt skal betales for de angivne varer;

han er således ansvarlig såvel for betaling af importafgifter som for lovformeligheden af

8 — Sagsøgernes henvisning til generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse i sag 148/87 af 22.9.1988, Frydendahl Pedersen (Sml. s. 4993, på s. 5000), der vedrørte de samme regler, som er relevante i de foreliggende sager, kan efter min mening ikke tillægges vægt. Domstolen fik ikke lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet, om 1986-gennemførelsesforordningen havde tilbagevirkende kraft. Dette havde Kommissionen og generaladvokat Lenz derimod. Frydendahl Pedersen-sagen adskiller sig på et væsentligt punkt fra de foreliggende sager, nemlig derved at Frydendahl Pedersen-sagen vedrørte en ansøgning, der var forelagt Kommissionen inden ikrafttrædelsen af 1986-gennemførelsesforordningen. Sagsøgeren havde gjort gældende, at 1986-gennemførelsesforordningen var ugyldig, i det omfang den måtte være gældende med tilbagevirkende kraft for alle ansøgninger, hvorom der ikke var truffet afgørelse den 1.1.1987. Kommissionen og generaladvokat Lenz var for så vidt enige med sagsøgeren i, at de nye regler i 1986-gennemførelsesforordningen ikke havde tilbagevirkende kraft i det foreliggende tilfælde. Deres begrundelse var, at de nye regler ikke havde betydning for behandlingen af ansøgninger, der allerede var forelagt Kommissionen inden forordningens ikrafttræden.

9 — Dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 220/83, Sml. s. 3763.

de dokumenter, han har fremlagt for toldmyndighederne til støtte for angivelsen til fri omsætning;

den omstændighed, at han derefter modtager certifikater, der er ugyldige, eller som senere er erklæret ugyldige af de kompetente myndigheder, kan ikke anses for et særligt forhold som omhandlet i artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1430/79, som kan begrunde en godtgørelse af importafgifter, der i henhold til lovgivningen skulle betales, da god tro med hensyn til disse certifikater og rigtigheden af deres indhold ifølge Domstolens dom i sagerne 98 og 230/83 ikke i almindelighed er beskyttet;

det er derfor ikke begrundet i dette tilfælde at indrømme den ønskede godtgørelse af importafgifter,«

Kommissionen viser i sin begrundelse, at det ikke for afgiftsfritagelsen kan være afgørende, at efteropkrævningen foretages over for en toldspeditør, og Kommissionen udtaler herefter, at der ikke i artikel 13's forstand foreligger »særlige forhold« i forbindelse med en efteropkrævning, der skyldes, at certifikater har vist sig at være udstedt med urette. Kommissionen henviser som støtte for denne opfattelse til Domstolens dom i den ovennævnte sag.

Dette opfylder de krav, der i en sag som den foreliggende må stilles til begrundelsen for beslutningerne.

11. Det må herefter undersøges, om begrundelsen, som hævdet af sagsøgerne, er materielt urigtig, idet der er så væsentlige forskelle mellem dommen i Van Gend & Loos/Bosman-sagen og de foreliggende sager, at denne dom ikke kan tages til indtægt for, at der ikke foreligger »særlige forhold« i artikel 13's forstand i de foreliggende sager.

Domstolen udtalte i Van Gend & Loos/Bosman-dommen, at en anvendelse af begrebet »særlige forhold« forudsætter:

»... at den ydre omstændighed, de retsundergivne påberåber sig, får så uafværgelige og uundgåelige følger, at det bliver objektivt umuligt for vedkommende at opfylde deres forpligtelser.«

Domstolen fastslog derefter:

»Da sagsøgerne i det foreliggende tilfælde er fagkyndige erhvervsdrivende, kan deres modtagelse af ugyldige oprindelsescertifikater ikke antages at udgøre et forhold, der ikke har kunnet forudses og undgås, såfremt de havde udvist en passende agtpågivenhed. Toldspeditørvirksomhed forudsætter efter sin art, at toldspeditøren hæfter både for betaling af importafgifter og for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed. Til de sagsøgende selskabers argument om, at de i deres priser ikke har kunnet indregne det tab, deres kommittenter har tilføjet dem, fordi disse var gået konkurs, bemærkes, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 naturligvis ikke har til formål at beskytte toldspeditører

mod følgerne af deres kommittenters konkurs.«

»Domstolen finder ligeledes at måtte forkaste de sagsøgende selskabers anbringende om, at der foreligger et 'særligt forhold' efter betydningen i førnævnte artikel 13 i og med, at oprindelsescertifikaterne er blevet udstedt af toldmyndighederne i de lande, der står anført på certifikaterne. Kommissionen har ikke overskredet sine skønsbeføjelser i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ved at lægge til grund, at dette forhold er en af de erhvervsrisici, som en toldspeditør efter virksomhedens beskaffenhed er udsat for« (præmis 16 og 17).

Det er efter min mening med urette, at sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen ikke kan støtte sin begrundelse i de foreliggende sager på denne dom. Der er ikke de af sagsøgerne hævdede forskelle mellem sagsforholdet i de foreliggende sager og sagsforholdet i dommen. Det forekommer mig klart, at man ikke kan tillægge det betydning, om de pågældende toldspeditørvirksomheder er større eller mindre eller mere eller mindre erfarne. Det afgørende er, at de pågældende driver godkendt virksomhed som toldspeditør. Det er endvidere uden betydning, om efteropkrævningen har sin baggrund i en konstatering af, at det dokument, der var grundlaget for toldfritagelsen, viser sig at være forfalsket, eller at det har måttet tilbagekaldes, fordi undersøgelser har vist, at betingelserne for dets udstedelse ikke var til stede. Det afgørende i begge tilfælde er, at betingelserne for toldfritagelsen ikke har været opfyldt, og at denne mulighed er en risiko, som selv godtroende importører må bære.

Det er i øvrigt klart efter dommen, at sagsøgernes gode tro vedrørende oprindelsescertifikaternes rigtighed ikke har betydning ved vurderingen af, om der foreligger »særlige forhold«.

Sagsøgernes henvisning til, at der ikke er ført bevis for, at den importerede honning ikke i virkeligheden havde oprindelse i Jamaica eller i en anden AVS-stat, kan ikke tillægges nogen betydning, allerede fordi toldfritagelse kun kan opnås, hvis importøren har dokumenteret, at det importerede har oprindelse i en AVS-stat. Hertil kommer, at dette spørgsmål vedrører lovligheden af tilbagekaldelsen af oprindelsescertifikaterne og derfor ikke kan fremføres som et anbringende til støtte for ulovligheden af Kommissionens beslutninger vedrørende ansøgningerne om afgiftsfritagelse, jf. herved Domstolens dom i Italgrani-sagen [10], der vedrørte anvendelsen af artikel 13 i grundforordningen, og hvor det blev fastslået:

»Heraf fremgår det, at sagsøgerne for med retsvirkning at anfægte beslutningen alene kan påberåbe sig anbringender, hvorved det konkret søges godtgjort, dels at der foreligger særlige forhold, dels at der ikke foreligger forsømmelighed eller urigtighed fra deres side, hvorimod de er afskåret fra at fremsætte anbringender, hvorved det søges påvist, at den beslutning, der medfører pligt til at betale de anfægtede afgifter, er retsstridig« (præmis 13).

12. Sagsøgernes anbringende om mangelfuld begrundelse af beslutningerne må herefter forkastes.

10 — Dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Sml. s. 1303.

Om beslutningernes ulovlighed som følge af den af Kommissionen foretagne kontrolundersøgelse i Jamaica

13. Sagsøgerne gør gældende, at tilbagekaldelsen af oprindelsescertifikaterne er ulovlig, fordi den har sin baggrund i Kommissionens kontrolundersøgelse i Jamaica, der var ulovlig, fordi den blev foretaget i strid med reglerne i Lomé II-konventionen, navnlig artikel 25 i protokol nr. 1 [11].

Dette anbringende må klart forkastes. Anbringendet, der vedrører lovligheden af de nederlandske myndigheders beslutning om efteropkrævning af tolden, kan ikke gøres gældende i de foreliggende sager, jf. den netop citerede dom i Italgrani-sagen. Anbringendet er i øvrigt også materielt uholdbart. Det er ganske vist ikke bestridt af Kommissionen, at den ikke har fulgt den i artikel 25 i protokol nr. 1 angivne procedure. Men sagsøgerne har ikke på nogen måde godtgjort, at Kommissionen har handlet i strid med Lomé II-konventionens regler ved at foretage kontrolundersøgelser i et AVS-land med henblik på at få konstateret, om der foregår uregelmæssigheder ved udstedelse af oprindelsescertifikater. Sådanne kontrolundersøgelser foregår selvsagt efter aftale med myndighederne i det pågældende AVS-land.

Om sagsøgernes manglende mulighed for at gøre deres synspunkter gældende

14. Sagsøgerne anfører, at den procedure, som er fulgt ved udstedelsen af de anfægtede beslutninger, ikke opfylder de garantier, som fællesskabsretten, bl.a. set i lyset af den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6, kræver opfyldt. Sagsøgerne henviser til, at de ikke har haft adgang til direkte over for Kommissionen at gøre deres synspunkter gældende, og at de ikke har rådet over alle de oplysninger, som har haft betydning ved udstedelsen af de anfægtede beslutninger.

Domstolen har allerede i dom af 17. marts 1983, Control Data [12], og i Van Gend & Loos/Bosman-dommen haft lejlighed til at tage stilling til tilsvarende anbringender. Domstolen henviste til, at Kommissionen havde fulgt den fremgangsmåde, der var fastsat i de relevante forordninger. Det drejede sig, ligesom i de foreliggende sager, om tilfælde,

— hvor erhvervsdrivende til nationale myndigheder havde indgivet ansøgninger med henblik på at opnå fritagelse for betaling af told

— hvor ansøgningerne indeholdt ansøgernes argumentation, vedlagt den fornødne dokumentation, for, at betingelserne for at opnå fritagelse var opfyldt, og

— hvor ansøgningerne blev forelagt Kommissionen, der, inden den traf sin afgørelse, hørte et udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne.

11 — EFT 1980 L 347, s. 73.

12 — Sag 294/81, Sml. s. 911.

Domstolen fandt i disse domme, at den beskrevne procedure gav ansøgerne tilstrækkelig adgang til over for de nationale myndigheder at fremføre alle de synspunkter, de måtte ønske. Domstolen konkluderede, at »under disse omstændigheder må anbringendet om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter forkastes« [13].

Sagsøgerne i de foreliggende sager bestrider for så vidt ikke, at den i de relevante fællesskabsregler foreskrevne fremgangsmåde er fulgt, og at Van Gend & Loos/Bosman- og Control Data-dommene indeholder en stillingtagen til tilsvarende anbringender som det, der er fremsat i de foreliggende sager. De mener imidlertid, at der er grund til, at Domstolen tager sine domme i de nævnte sager op til fornyet overvejelse, bl.a. i lyset af dens nyere praksis vedrørende betydningen af en streng overholdelse af retten til kontradiktion. De henviser herved til en række domme, og navnlig til Domstolens dom af 27. juni 1991, Al-Jubail, og dom af 12. februar 1992, PTT Nederland mod Kommissionen [14].

Sagsøgerne har ikke fremført noget, der giver grund til at ændre Domstolens praksis som fastslået i Van Gend & Loos/Bosman- og Control Data-dommene. Der er ikke nogen modstrid mellem disse domme og den domspraksis, navnlig inden for områderne antidumping og konkurrence, sagsøgerne i øvrigt har henvist til. Domstolen har til stadighed fremhævet fællesskabsrettens krav om streng respekt af retten til kontradiktion, men det er klart, at retten til kontradiktion ikke har samme betydning i alle typer sager. Kontradiktion har en særlig betydning i sager, hvor Fællesskabets institutioner finder, at erhvervsdrivende har overtrådt fællesskabsretten, og at der i den anledning kan reageres til skade for de erhvervsdrivende. Der kan derimod ikke i tilfælde, hvor de erhvervsdrivende selv indgiver ansøgninger om toldfritagelse, stilles større krav end dem, der følger af de her relevante fællesskabsregler, og som Domstolen har anset som tilstrækkelige.

15. Det må kunne lægges til grund, at sagsøgerne har fremført alle de argumenter, der kan gøres gældende for toldfritagelsen i de ansøgninger, de indgav til de nationale myndigheder. Den efterfølgende behandling af ansøgningerne er ikke af en sådan karakter, at det er nødvendigt at give ansøgerne lejlighed til at fremkomme med ny argumentation. Sagsøgerne i de foreliggende sager har da også under den mundtlige forhandling erkendt, at der ikke i perioden mellem ansøgningerne og Kommissionens behandling af disse havde vist sig forhold, som de ikke havde kunnet medinddrage i deres argumentation for afgiftsfritagelsen. Der ville i øvrigt ikke have været noget til hinder for, at sagsøgerne, der var vidende om deres ansøgningers fremsendelse til Kommissionen, havde kunnet supplere argumentationen i ansøgningerne. En sådan supplerende argumentation kunne i givet fald have været konkret velbegrundet under hensyn til den ganske lange tid, der var gået mellem

13 — Se præmis 9 i Van Gend & Loos/Bosman-dommen og præmis 17 i Control Data-dommen.

14 — Den første dom er afsagt i sag 49/88, Sml. I, s. 3187, og den anden dom er afsagt i de forenede sager C-48/90 og C-66/90, Sml. I, s. 565.

ansøgningernes indgivelse til de nederlandske myndigheder og deres fremsendelse til Kommissionen.

16. Jeg finder under hensyn til disse betragtninger ikke, at Domstolen skal give sagsøgerne medhold i dette anbringende.

Forslag til afgørelse

17. Af disse grunde skal jeg foreslå Domstolen at frifinde Kommissionen og pålægge sagsøgerne at bære sagernes omkostninger, idet Kongeriget Nederlandene afholder egne omkostninger.